

in Godsnaam bij elkaar blijven; wat er ook gebeure. Wie weet, of de mist niet gauw weer een beetje opklaart zoodat we dan althans naar het dorp kunnen komen; en vandaar heel langzaam en voorzichtig in een boerenkarretje naar het station rijden. Zooals het nûis, kunnen we tóch niets beginnen!"

Ze gingen nu met hun drieën in den auto zitten, op de achterbank, Adela en Cartan ieder aan een kant, met kleine Doki gezellig tusschen zich in. Ze installeerden zich maar zoo lekker-warm mogelijk en zaten dus zóó knusjes bij elkaar, dat Doki althans dit avontuur nog niet zoo onaardig scheen te vinden.

„Nu gaat broer al naar bed," herinnerde Adela.

Toen verhaalde hij haar van zijn avonturen in de Indische bosschen: van tijgerjachten, enz.

Maar ondanks al die onderhoudende geschiedenissen van slangen, olifanten en andere wilde dieren, duurde het toch niet lang, of Doki was al onder zeil; en wat Adela betreft: dat scheelde niet veel; hoezeer ze ook genoot van Cartan's stemgeluid volgde ze weldra het voorbeeld van haar dochttertje.

Toen hij nu zoo op eenmaal geen enkelen deelnemenden uitroep meer hoorde, staakte hij dus zijn vertelling, maar verwijlde in gedachten toch noch steeds in Indië, waarheen hij de wijk had genomen;... ja, waarom eigenlijk? Dit was altijd het doode punt in zijn gedachten, waar hij maar niet over heen kon.... Zou Adela nu waarlijk gelukkig zijn?... Hij kon 't zich haast niet voorstellen, maar waagde het toch óók weer niet, tot een besliste gevolgtrekking te komen, terwijl het altijd nog de vraag bleef, of hij haar gelukkiger zou hebben gemaakt? Natuurlijk zou dit het enig doel van zijn streven zijn geweest.... Maar nu voelde hij hoe langer hoe meer, dat hij onveilig terrein ging betreden, en stapte van dit onderwerp af.

De mist was steeds dikker en dichter geworden; hij stopte het slapende tweetal nog eens goed in, trok ook 't dek wat hooger over zich heen en viel zelve, even later in slaap.

In die uren van vergetelheid bogen hun hoofden, — óver het kind heen, — zich steeds naar elkaar toe, een onwillekeurige beweging, waar niemand kwaad van hoeft te denken.

Adela ontwaakte met een aangename gewaarwording over zich. Toen ze weer een beetje beter wakker was, dacht ze met verwondering waar ze eigenlijk toch wel kon zijn en kwam tot de ontdekking, dat ze op een anders gelaat lag.... Onmiddellijk sloeg ze de oogen wijd open. Met hoogrooden blos lichtte zij het hoofd op, in onbeschrijflijke angst, dat hij soms nèt op dat oogenblik wakker mocht worden. Maar het was nog juist bijtijds geweest; onmiddellijk daarna ontwaakte hij óók en ontmoetten hun oogen elkaar met een uitdrukking van oneindige teederheid. Maar nu ze weer volkomen tot de werkelijkheid waren gekomen, ontwaakte tevens het bewustzijn van „Conventie" in hen beiden; Adela wendde den blik af en zich over haar sluimerende lieveling heenbuigend, stak ze waarschuwend den vinger op, terwijl hij voorzichtig het warme dek van zich afschoof, uit den auto sprong en haar eveneens hielp uitstappen.

De mist was opgetrokken; het beloofde een prachtige heldere dag te worden; jubelend steeg de leeuwerik omhoog.

Hij vatte nu Adela's hand en leidde haar zachtken even een eindje weg van den auto, opdat hun stemmen „het schoone slaapstertje" niet zouden storen in haar rust.

Als bij intuïtie begreep hij, dat Adela mogelijk aanleiding tot zelfverwijt zou vinden in hun nachtelijk avontuur, en dit wilde hij voorgoed weggredeneeren, éér het zich bij haar vastzette als een blijvend gemoedsbezwaar: Dat alles nu zoo verkeerd was uitgelopen, kon alleen zijn schuld zijn.

Dus toen zij half-verwijtend begon:

„Hoe konden we toch ook zoolang zitten slapen?" — antwoordde hij, vol overtuiging:

„Wel, dat was onder de gegeven omstandigheden nog het beste, wat wij doen konden! Het zou immers groote gekheid zijn geweest, om ook maar één stap te verzetten



HET JOODSCH NATIONAAL FONDS, dat zich ten doel stelt grond in Palestina te koopen als onvervreemdbaar eigendom van het Joodsche Volk, hield den 28en Mei een bloemendag. Hierbij het Bestuur en de medewerksters (-kers) aan dit bloemenfeest. (Foto J. B. Hijmans, Den Haag.)

in dien mist? Den hemel zij dank, dat die intusschen opgetrokken is. Nu zullen we er in een ommezien zijn. — Ik behoef zeker wel niet te vragen, of je goed geslapen hebt, Mevrouw Risdon?" vroeg hij met een blik op haar frisch gezichtje.

„Vreeselijk goed," antwoordde zij, nauw hoorbaar; maar dadelijk voegde ze er bij: „Heusch, 't verwondert mij nóg, hoe we er zoo goed afkwamen. Want zóó gezond is het nu niet, om een heelen nacht in den mist te zitten; maar dat was zeker dank zij al dat heerlijk-warme dek!"

„Misschien wel. — Maar laten we nu eerst gauw ontbijten, en dan er van door!.... Hoe zal je man het wel vinden?"

Maar de overdreven ernstige toon, waarop hij dit zei, gevoegd bij den guitigen blik, die deze woorden vergeelde, bewezen haar duidelijk, dat hij er zich in waarheid nog al zoo heel bezorgd niet over maakte. En dit was ook zoo inderdaad. Want ofschoon het hem speet, haar zoo iets aangedaan te hebben, kwam het geen oogenblik bij hem op, dat het hen een van beiden tegenover Risdon in ongelegenheid zou kunnen brengen. Zelve zoo dóór en dóór eerlijk in zijn bedoelingen, was hij ook ultra-naïf in zijn vertrouwen jegens anderen, en dacht hij er dus niet aan, dat er kwaad kon vermoed worden, dáár waar niets van dien aard bedoeld was!

Dus toen ze 's morgens al bijtijds thuis kwamen, was Cartan ten hoogste verwonderd, dat zijn verontschuldigen zoo in stilzwijgendheid aanvaard werden. Ze hadden vroeg in den ochtend al naar Risdon getelefoneerd, van het naaste station, en toen had die het korte verslag aangehoord, zonder haast een woord terug te zeggen. Maar nu hij nogmaals naar de uitvoerige verklaring luisterde, zag hij groen en geel in het gelaat van nijd.

„Het spijt mij oprecht, Risdon," zoo eindigde Cartan. „Het is onvergeeflijk dom en de verantwoordelijkheid rust geheel op mij. Maar als het nu voor de gezondheid maar geen nadeelige gevolgen heeft, dan ben ik al méér dan blij..."

„O, maak u dáár maar niet bezorgd over, Mijnheer Cartan. We zijn welvarender dan ooit, hè Dook?" viel Adela hem in de rede.

Cartan stond op. Hij gaf Adela en Doki de hand en stak die ook al uit naar Risdon, maar in plaats dat die den groet op dezelfde wijze beantwoordde, liep hij naar de deur en hield ze wijd open.

Als Cartan nu alléén met hem was geweest, had hij heel anders opgetreden; maar nu sprak hij slechts:

„Kom, wees maar niet boos, ouwe jongen! Ik heb je nu al gezegd, dat 't mij waarachtig innig spijt; maar het is nu eenmaal gebeurd, en.... „eind goed, al goed," moet je maar denken."

Arme Adela, dacht hij in zichzelf, toen hij weer op straat was. „Wat een man, om altijd mee samen te zijn. Zooals hij er nù uitzag, ben ik wat bang voor haar. Ik wou tenminste wel, dat ik haar door het eerstvolgend uurtje mocht heen helpen!"

Zoodra Cartan vertrokken was, keerde Risdon zich weer om. Niet alleen zijn gelaat, maar ook zijn lippen waren spierwit. Hij trilde over heel zijn lichaam. Adela had hem nog nooit zoo gezien, want ze was niet gewoon, dat hij zich ook maar eenigszins druk maakte over iets, wat haar betrof.

Gedurende een oogenblik scheen hij zelfs zóó harts-tochtelijk-driftig, dat hij geen woorden kon vinden en dus ook geen geluid over zijn lippen kwam. Toen hij zich nu in zóóverre weer meester was, klonk het met tergende kalmte:

„Hoe kreëg je het in je hoofd?... Hoe durfde je het doen?... De mist? Jawel!!! Ellendige leugenaarster!... Dacht je heusch nog, dat ik daar dan geloof aan sloeg?"

„Heb je me ooit op een leugen betrappt, Dick?" „Nee, maar nu lieg je voor hem; voor hem, dien je liefhebt."....

„Dacht je soms, dat ik 't niet gezien heb; niet duidelijk gemerkt?... Dezen dag heb je afgewacht. Ja, je hebt er al lang op geloofd, en nù...."

„Houd op!" smeekte ze.

„Ja, ja; je bent mij moe! Ik weet het wel! Maar daar is wel raad op: Ga mijn huis uit, en kom nooit weer terug, versta je?"

Hij was zóó buiten zichzelf van drift, dat zij heel goed inzag, hoe zij althans, zoo wijs moest zijn, haar kalmte te bewaren, daar dit onderhoud anders de noodlottigste gevolgen kon hebben voor hen allen. Ze bedwong zich dus en antwoordde slechts:

„Ik geloof, Dick, dat je niet heelemaal weet, wat je zegt. Zoo ja, dan zou ik waarlijk niet langer bij je wenschen te blijven. Maar denk er nog eens over na!.... Kom, Doki."

Nog altijd was zij gekleed om uit te gaan. Doki kwam dadelijk aangelopen en samen traden zij toen het vertrek uit.

Toen ze maar eenmaal weg was, begon Risdon's woede wat te bekoelen, maar ging daarom toch niet over in een gevoel van billijkheid en recht, maar in haat, — gloeienden haat jegens den man, die zijn ijdelheid gekrenkt had, doordat hij het hart had gewonnen van de vrouw, die hem toebehoorde, maar die hij nu verloren had; iets wat hij ook niet anders verdiende, zooals hij nu duidelijk, — maar te laat — erkende. En juist dit bewustzijn wekte zijn nijd in zoo hooge mate op.

Of hij nu in zijn hart overtuigd was, dat zijn vrouw hem eerlijk en oprecht behandeld had? — Wie zal dat uitmaken? Zoo ja, dan deed hij nu toch in ieder geval zijn best, om dat bewustzijn te verdringen. Want al zag hij nu ook in, dat hij zich vergist had, dan zou hij nóg te trotsch zijn geweest, om dit te erkennen.



ZUSTERHUIS VOOR INLANDSCHE VERPLEEGSTERS TE SEMARANG. Den 17en Maart j.l. gaf de Vereniging van leerlingen van de H. B. S. „Sine Nomine" te Semarang een benefice-uitvoering, waarvan de opbrengst voor 't grootste gedeelte ten bate kwam van een te stichten „Zusterhuis van inlandsche verpleegsters voor de stadsverbanden" te Semarang. Bovenstaande foto geeft een scène weer, uit de opgevoerde operette „Schön Japan".